

Έμα Ντόναχιου

Το ΔΩΜΑΤΙΟ

ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ BOOKER 2010

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ROOM
Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2010
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το Δωμάτιο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Emma Donoghue
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έφη Τσιρώνη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Katie Tooke
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Emma Donoghue Ltd. 2010
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Cassia Beck
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2011, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-006-4

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Έμα Ντόναχιου

Το ΔΩΜΑΤΙΟ

*Μετάφραση – Επίμετρο:
Έφη Τσιρώνη*

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΘΕΤΟΥΝ
0,10 €
ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

*Το Δωμάτιο είναι για τον Φιν και την Ούνα,
τα καλύτερα έργα μου.*

*Γε μου,
καημό που νιώθω! Όμως εσύ κοιμάσαι!
Πά' στ' άχαρα σανίδια αυτά η μικρούλα σου
καρδιά γαλήνια υπνώνει, ξαπλωμένο
μου λάμπεις στο βαθύ σκοτάδι μέσα
και στη νυχτιά τη χαλκοκαρφοπλουμιστή.*

Σιμωνίδης ο Κείος (περ. 556-468 ΠΚΕ)
Δανάη: Θρήνος (Μτφρ. Ι. Θ. Κακριδής)

Περιεχόμενα

ΔΩΡΑ	13
ΞΕΨΕΜΑΤΑ	77
ΠΕΘΑΜΟΣ	137
ΜΕΤΑ	207
ΖΩΗ	323

ΔΩΡΑ

Σήμερα είμαι πέντε. Ήμουνα τέσσερα χτες βράδυ πηγαίνοντας για ύπνο στην Ντουλάπα, όταν ξυπνάω όμως στο Κρεβάτι στο σκοτάδι είμαι μεταμορφωμένος σε πέντε, άμπρα κατάμπρα. Πριν απ' αυτό ήμουνα τρία, πιο πριν δύο, πιο πριν ένα, πιο πριν πριν μηδέν. «Ήμουνα ποτέ κάτω από το μηδέν;»

«Ε;» Η Μαμά κάνει ένα μεγάλο τέντωμα.

«Πάνω, στον Ουρανό. Ήμουνα μείον ένα, μείον δύο, μείον τρία...;»

«Μπα, οι αριθμοί άρχισαν μόνο όταν προσγειώθηκες εδώ».

«Μέσα από τον Φεγγίτη. Ήσουνά όλο λυπημένη μέχρι που έγινα στην κοιλίτσα σου».

«Όπως το λες». Η Μαμά απλώνει το χέρι έξω από το Κρεβάτι για να ανάψει τη Λάμπα, κι αυτή τα κάνει όλα φωτεινά, *φουουουπ*.

Κλείνω τα μάτια την τελευταία στιγμή, μετά ανοίγω μόνο το ένα, αλλά λίγο, ύστερα και τα δυο.

«Εκλαιγα ώσπου δεν είχα άλλα δάκρυα», λέει η Μαμά. «Απλώς καθόμουν εδώ μετρώντας τα δευτερόλεπτα».

«Πόσα δευτερόλεπτα;» τη ρωτάω.

«Εκατομμύρια και εκατομμύρια».

«Ναι, αλλά πόσα ακριβώς;»

«Έχασα το μέτρημα», λέει η Μαμά.

«Και μετά ευχόσουν και ευχόσουν σαν την κλώσα στο χρυσό αυγό σου, ώσπου χόντρυνες».

Χαμογελάει. «Σ' ένιωθα να κλοτσάς».

«Τι κλοτσούσα;»

«Εμένα, βέβαια».

Πάντα γελάω σ' αυτό το κομμάτι.

«Από μέσα, *μπουμ μπουμ μπουμ*». Η Μαμά σηκώνει το φανελάκι της του ύπνου και κάνει την κοιλίτσα της να πηδήξει. «*Ερχεται ο Τζακ*, σκέφτηκα. Και την άλλη μέρα, πρωί πρωί, γλίστρησες στη μοκέτα με τα μάτια σου ορθάνοιχτα».

Κοιτάζω κάτω τη Μοκέτα, με τα κόκκινα και τα καφέ και τα μαύρα της να τυλίγονται *ζιγκ ζαγκ* το ένα γύρω απ' τ' άλλο. Να ο λεκές που μου χύθηκε κατά λάθος όταν γεννιόμουνα. «*Εκοψες το κορδόνι και ήμουνα ελεύθερος*», λέω στη Μαμά. «Κι ύστερα έγινα αγόρι».

«Για την ακρίβεια, ήσουν ήδη αγόρι». Σηκώνεται από το Κρεβάτι και πάει στον Θερμοστάτη να ζεστάνει τον αέρα.

Δε νομίζω ότι ήρθε χτες βράδυ μετά τις εννιά, ο αέρας είναι πάντα αλλιώςτικός άμα ήταν εδώ. Δε ρωτάω, γιατί δεν της αρέσει να μιλάει γι' αυτόν.

«Για πες μου, κύριε Πέντε, θα ήθελες το δώρο σου τώρα ή μετά το πρωινό;»

«Τι είναι, τι είναι;»

«Ξέρω ότι ανυπομονείς», μου λέει, «μην ξεχνάς όμως ότι δεν πρέπει να πιπιλάς το δάχτυλό σου – μπορεί να μπουν μικρόβια απ' την τρύπα».

«Για να με αρρωστήσουν όπως όταν ήμουνα τρία με εμετούς και ευκοιλίες;»

«Ακόμα χειρότερα κι απ' αυτό», λέει η Μαμά. «Τα μικρόβια μπορούν να σε κάνουν να πεθάνεις».

«Και να γυρίσω νωρίς στον Ουρανό;»

«Ακόμα το δαγκώνεις». Μου τραβάει το χέρι απ' το στόμα.

«Συγγνώμη». Κάθομαι πάνω στο χαλασμένο χέρι. «Πες με ξανά κύριε Πέντε».

«Λοιπόν, κύριε Πέντε», λέει, «τώρα ή μετά;»

Πηδάω πάνω στην Κουνιστή να κοιτάξω το Ρολόι, λέει 07:14.

Μπορώ να κάνω σκέιτ στην Κουνιστή χωρίς να κρατιέμαι από πάνω της, και μετά σβουουπ προσγειώνομαι ξανά στο Πάπλωμα και τότε η σανίδα μου γλιστράει στο χιόνι. «Πότε πρέπει ν' ανοίγονται τα δώρα;»

«Η τώρα ή μετά, το ίδιο ωραία θα είναι. Να διαλέξω εγώ για σένα;» ρωτάει η Μαμά.

«Τώρα είμαι πέντε, πρέπει να διαλέξω εγώ». Το δάχτυλό μου είναι πάλι στο στόμα μου – το χώνω κάτω απ' τη μασχάλη μου και το κρατάω κλειδωμένο εκεί. «Διαλέγω... το τώρα».

Η Μαμά βγάζει ένα κάτι από κάτω από το μαξιλάρι της, νομίζω ότι κρυβόταν εκεί όλη νύχτα αόρατο. Είναι ένας σωλήνας από ριγωτό χαρτί, με γύρω γύρω τη μοβ κορδέλα από τις χίλιες σοκολάτες που πήραμε τότε που έγινε Χριστούγεννα. «Άνοιξέ το», μου λέει. «Σιγά σιγά».

Ξεδένω όπως έμαθα τον κόμπο, ισιώνω το χαρτί, είναι μια ζωγραφιά, μόνο με μολύβι, χωρίς χρώματα. Δεν ξέρω τι δείχνει, μετά τη γυρίζω το πάνω κάτω. «Εγώ!» Είμαι εγώ όπως στον Καθρέφτη, αλλά περισσότερο, το κεφάλι και το χέρι και ο ώμος μου με το φανελάκι μου του ύπνου. «Γιατί είναι κλεισμένα τα μάτια μου;»

«Γιατί κοιμόσουν», λέει η Μαμά.

«Πώς έκανες τη ζωγραφιά κοιμιστή;»

«Όχι, εγώ ήμουν ξύπνια. Χτες το πρωί και προχτές και παραπροχτές, άναψα τη λάμπα και σε ζωγράφισα». Σταματάει να χαμογελάει. «Τι είναι, Τζακ; Δε σ' αρέσει;»

«Όχι όταν εγώ είμαι εκτός, κι εσύ δεν είσαι».

«Ε, δεν μπορούσα να σε ζωγραφίσω όταν ήσουν ξύπνιος, γιατί τότε δε θα ήταν έκπληξη, σωστά;» Η Μαμά περιμένει λίγο. «Νόμιζα ότι θα σου άρεσε μια έκπληξη».

«Προτιμώ μια έκπληξη που να την ξέρω».

Η Μαμά χαμογελάει κάπως.

Ανεβαίνω στην Κουνιστή για να πάρω μια καρφίτσα από το Σετ Ραπτικής στο Ράφι· μείον μία τώρα πάει να πει ότι μένουν μηδέν

από τις πέντε. Κάποτε ήταν έξι, αλλά η μία εξαφανίστηκε. Μία κρατάει τα *Αριστουργήματα της Δυτικής Τέχνης Νο 3: Η Παρθένος και το Θείο Βρέφος Με την Αγία Άννα και τον Άγιο Ιωάννη τον Βαπτιστή* πίσω από την Κουνιστή, και μία κρατάει τα *Αριστουργήματα της Δυτικής Τέχνης Νο 8: Εντύπωση: Ανατολή Ηλίου* δίπλα στην Μπανιέρα, και μία κρατάει τον γαλάζιο χταπόδη, και μία τη ζωγραφιά με τα τρελά άλογα που λέγεται *Αριστουργήματα της Δυτικής Τέχνης Νο II: Γκερνίκα*.¹ Τα αριστουργήματα τα πήραμε δώρο με το κουάκερ, αλλά εγώ έκανα τον χταπόδη, αυτό είναι το καλύτερό μου του Μάρτη, μόνο που άρχισε να κατσαρώνει λιγάκι στις άκρες από τον ατμό που φυσάει η Μπανιέρα. Καρφιστώνω τη ζωγραφισμένη έκπληξη της Μαμάς στο πλακάκι από φελλό που είναι ακριβώς πάνω από το Κρεβάτι.

Εκείνη κουνάει πέρα δώθε το κεφάλι της. «Όχι εκεί».

Δε θέλει να το δει ο ΣαταΝίκ². «Στην Ντουλάπα, τότε; Στο μέσα μέρος;» ρωτάω.

«Καλή ιδέα».

Η Ντουλάπα είναι από ξύλο, οπότε πρέπει να ζουλήξω την καρφίτσα με όλη μου τη δύναμη. Κλείνω τις χαζές τις πόρτες της, πάντα τρίζουν, ακόμα και μετά που βάλουμε λάδι στους μεντεσέδες. Κοιτάω μέσα από τις γρίλιες αλλά είναι πολύ σκοτεινά. Ανοίγω λιγάκι για να δω, η μυστική ζωγραφιά είναι άσπρη εκτός από τις γκριζες γραμμούλες. Το γαλάζιο φόρεμα της Μαμάς πέφτει λιγάκι πάνω στο κοιμισμένο μάτι μου, θέλω να πω, το μάτι είναι στη ζωγραφιά αλλά το φόρεμα αληθινό στην Ντουλάπα.

Μυρίζω τη Μαμά δίπλα μου, έχω την καλύτερη μύτη στην οικογένεια. «Α, ξέχασα να πιω λίγο όταν ξύπνησα».

«Δεν πειράζει. Ίσως μπορούμε να το ξεχνάμε και καμιά φορά, τώρα που είσαι πέντε. Τι λες;»

1. Οι Σημειώσεις της Μεταφράστριας παρατίθενται σε ξεχωριστό Παράρτημα στο τέλος του βιβλίου, σύμφωνα με την αρίθμηση.

«Ποτέ των ποτών».

Η Μαμά ξαπλώνει στο άσπρο του Παπλώματος, κι εγώ το ίδιο, και πίνω όσο θέλω.

• • •

Μετρώ εκατό δημητριακά και καταρρακτώνω από πάνω τους το γάλα που είναι σχεδόν το ίδιο άσπρο με τα μπολ, προσεκτικά για να μη γεμίσω τον τόπο· ευχαριστούμε τον Μικρό Χριστό. Διαλέγω το Λιωτό Κουτάλι με το άσπρο του όλο σβολιασμένο στο χερούλι, όταν ακούμπησε κατά λάθος στην κατσαρόλα με τα μακαρόνια που έβραζαν. Της Μαμάς δεν της αρέσει το Λιωτό αλλά εμένα είναι το αγαπημένο μου γιατί δεν είναι ίδιο.

Χαϊδεύω τις γρατζουνιές του Τραπεζιού για να γίνει καλά, είναι στρογγυλό το Τραπέζι και άσπρο, εκτός από το γκριζό στις γρατζουνιές από τα κόψε κόψε των φαγητών. Όσο τρώμε, παίζουμε Μουρμουρητό Τραγούδισμα γιατί αυτό το παιχνίδι δε χρειάζεται στόματα. Εγώ μαντεύω το «Macarena» και το «She'll be Coming 'Round the Mountain» και το «Swing Low, Sweet Chariot», αυτό όμως τελικά είναι το «Stormy Weather», οπότε το σκορ μου είναι δύο, παίρνω δύο φιλιά.

Μουρμουρίζω το «Row, Row, Row Your Boat», η Μαμά το μαντεύει αμέσως. Μετά πιάνω το «Tubthumping» και η Μαμά κάνει μια γκριμάτσα και λέει: «Αχ, το ξέρω, το ξέρω, είναι αυτό που λέει ότι τον ρίχνουν αλλά αυτός ξανασηκώνεται... πώς το λένε, να δεις;» Στο τέλος το θυμάται σωστά. Στην τρίτη σειρά μου μουρμουρίζω το «Can't Get You out of My Head»³, η Μαμά δεν έχει ιδέα. «Δύσκολο διάλεξες... Στην τηλεόραση το άκουσες;»

«Όχι, σε σένα». Αρχίζω να τραγουδάω το ρεφρέν, αλλά η Μαμά λέει ότι κόλλησε το μυαλό της.

«Κουφιοκέφαλη!» Της δίνω τα δύο της φιλιά.

Πηγαίνω την καρέκλα μου στον Νεροχύτη για να πλύνω, με

τα μπολ πρέπει να προσέχω αλλά τα κουτάλια μπορώ να τα *γκλιν, γκλαν, γκλον*. Βγάζω τη γλώσσα μου στον Καθρέφτη. Η Μαμά είναι πίσω μου, μπορώ να δω το πρόσωπό μου κολλημένο πάνω από το δικό της όπως η μάσκα που φτιάξαμε τότε που έγινε Χάλοουιν. «Μακάρι η ζωγραφιά να ήταν καλύτερη», λέει, «τουλάχιστον όμως σε δείχνει όπως είσαι».

«Πώς είμαι;»

Χτυπάει με το δάχτυλό της τον Καθρέφτη εκεί που είναι το μέτωπό μου κι αφήνει ένα κυκλάκι. «Φτυστός εγώ».

«Γιατί μ' έφτυσαν;» Το κυκλάκι εξαφανίζεται.

«Απλώς σημαίνει ότι μου μοιάζεις. Φαντάζομαι επειδή είσαι φτιαγμένος από μένα, όπως είναι και το φτύμα μου. Τα ίδια καστανά μάτια, το ίδιο μεγάλο στόμα, το ίδιο μυτερό πιγούνι...»

Μας κοιτάζω την ίδια στιγμή και οι εμείς στον Καθρέφτη μάς κοιτάζουν κι αυτοί. «Όχι η ίδια μύτη».

«Ε, εσύ έχεις ακόμα μύτη παιδιού».

Την κρατάω. «Θα πέσει και θα φυτρώσει μύτη μεγάλου;»

«Όχι, όχι, απλώς θα μεγαλώσει. Ίδια καστανά μαλλιά...»

«Τα δικά μου όμως φτάνουν ως κάτω στη μέση μου και τα δικά σου μόνο μέχρι τους ώμους».

«Αυτό είναι αλήθεια», λέει η Μαμά, απλώνοντας να πιάσει την Οδοντόκρεμα. «Τα δικά σου κύτταρα είναι δυο φορές πιο ζωντανά από τα δικά μου».

Δεν ήξερα ότι τα πράγματα μπορούν να είναι μόνο μισοζώντανα. Κοιτάζω ξανά στον Καθρέφτη. Τα φανελάκια μας του ύπνου είναι αλλιώτικα, το ίδιο και τα εσώρουχά μας, εκείνης δεν έχουν αρκουδάκια.

Όταν η Μαμά φτύνει δεύτερη φορά, είναι η σειρά μου με την Οδοντόβουρτσα, τρίβω γερά όλα τα δόντια μου ένα ένα και γύρω γύρω καλά καλά. Το φτύμα της Μαρμάς στον Νεροχύτη δε μοιάζει καθόλου με μένα, ούτε και το δικό μου. Τα ξεπλένω και τα δυο να φύγουν και κάνω ένα χαμόγελο-βαμπίρ.

«Αχ!» Η Μαμά σκεπάζει τα μάτια της. «Τα δόντια σου είναι τόσο καθαρά που με τυφλώνουν».

Τα δικά της είναι πολύ χαλασμένα επειδή όλο ξεχναγε να τα πλένει, μετάνιωσε τώρα και δεν ξεχνάει πια, αλλά αυτά είναι ακόμα χαλασμένα.

Διπλώνω τις καρέκλες να τις κάνω ίσιες και τις βάζω δίπλα στην Πόρτα ακουμπιστές στην Απλώστρα-Άλογο⁴. Αυτή όλο γκρινιάζει και λέει ότι δεν έχει χώρο, αλλά έχει πολύ αν σταθεί καλά διπλωμένη και ολόισια. Κι εγώ μπορώ να διπλωθώ, αλλά όχι να γίνω τόσο ίσιος επειδή φουσκώνουν τα ποντίκια μου, που τα έχω από τότε που είμαι ζωντανός. Η Πόρτα είναι φτιαγμένη από γυαλιστερό μαγικό μέταλλο, κάνει *μπιπ μπιπ μπιπ* μετά τις εννιά όταν πρέπει να κάθομαι εκτός στην Ντουλάπα.

Το κίτρινο πρόσωπο του Θεού δεν μπαίνει σήμερα μέσα, η Μαμά λέει ότι δυσκολεύεται να ξετρυπώσει απ' το χιόνι.

«Ποιο χιόνι;»

«Αυτό», λέει, δείχνοντας προς τα πάνω.

Έχει λιγάκι φως στο πάνω μέρος του Φεγγίτη, το υπόλοιπό του όμως είναι όλο σκοτεινό. Το χιόνι της Τηλεόρασης είναι άσπρο, αλλά το αληθινό δεν είναι, παράξενο αυτό. «Γιατί δεν πέφτει πάνω μας;»

«Γιατί είναι απέξω».

«Στο Απώτερο Διάστημα; Μακάρι να ήταν μέσα για να έπαιζα μαζί του».

«Α, αλλά τότε θα έλιωνε, γιατί εδώ μέσα είναι ωραία και ζεστά». Η Μαμά αρχίζει να σιγομουρμουρίζει κι εγώ μαντεύω αμέσως ότι είναι το «Let It Snow». Τραγουδάω τη δεύτερη στροφή. Μετά αρχίζω το «Winter Wonderland»⁵ και η Μαμά τραγουδάει μαζί μου, δυνατώτερα.

Έχουμε χιλιάδες πράγματα να κάνουμε κάθε πρωί, όπως να δώσουμε στη Γλάστρα να πιει μια κούπα νερό –στον Νεροχύτη για να μην πιτσιλίζει–, και μετά να τη βάλουμε ξανά στο πιατάκι της

πάνω στη Συρταριέρα. Παλιά, η Γλάστρα έμενε πάνω στο Τραπέζι αλλά το πρόσωπο του Θεού τής έκαψε ένα φύλλο. Τώρα της έχουν μείνει εννιά, φαρδουλά σαν το χέρι μου και γουνερά από πάνω, όπως λέει η Μαμά ότι είναι τα σκυλιά. Αλλά τα σκυλιά είναι μόνο στην Τηλεόραση. Δε μ' αρέσει το εννιά. Βρίσκω ένα μικρούτσικο φύλλο που γίνεται σιγά σιγά, κι αυτό μετράει για δέκα.

Η Αράχνη είναι αληθινή. Την είδα δύο φορές. Την κοιτάζω τώρα, αλλά είναι μόνο ένας ιστός ανάμεσα στο πόδι του Τραπεζιού και το δικό της σπίτι. Το Τραπέζι ισορροπεί καλά, που είναι δύσκολο, όταν εγώ στέκομαι στο ένα μου πόδι μπορώ να κάτσω έτσι για πάντα, αλλά μετά πάντα πέφτω. Δε λέω στη Μαμά για την Αράχνη. Χαλάει με το χέρι της τους ιστούς γιατί είναι, λέει, βρόμικοι, εμένα όμως μου φαίνονται σαν πολύ πολύ λεπτό ασημένιο. Της Μαμάς τής αρέσουν τα ζώα που τρώνε το ένα το άλλο και τρέχουν από δω κι από κει στον πλανήτη της άγριας φύσης, αλλά όχι τα αληθινά. Όταν ήμουνα τέσσερα, είδα μυρμηγκια να σκαρφαλώνουν πάνω στην Κουζίνα κι η Μαμά έτρεξε και τα έλιωσε όλα για να μη φάνε το φαγητό μας. Το ένα λεπτό ήταν ζωντανά και το άλλο λεπτό ήταν λιώμα. Έκλαψα τόσο πολύ που παραλίγο να μου βγουν τα μάτια έξω. Επίσης, μια άλλη φορά, ήταν ένα πράμα μέσα στη νύχτα κι έκανε *ζιιν ζιιν ζιιν* και με τσίμπαγε, και η Μαμά το κοπάνησε πάνω στον Τοίχο της Πόρτας κάτω από το Ράφι, ήταν κουνούπι. Το σημάδι είναι ακόμα εκεί, στο φελλό, παρόλο που η Μαμά το έτριψε να καθαρίσει, ήταν το αίμα μου αυτό που έκλεβε το κουνούπι, σαν μικρούτσικο βαμπίρ. Αυτή ήταν η μία φορά που βγήκε από μέσα μου το αίμα μου. Δεν ξαναβγήκε άλλη.

Η Μαμά παίρνει το χάπι της από το ασημί πακέτο που έχει μέσσα είκοσι οχτώ μικρά διαστημόπλοια κι εγώ παίρνω μία βιταμίνη από το μπουκάλι με το αγοράκι που στέκεται στα χέρια του κι η Μαμά παίρνει μία από το μεγάλο μπουκάλι με τη φωτογραφία μιας γυναίκας που κάνει Τένις. Οι βιταμίνες είναι φάρμακα για

να μην αρρωστήσεις και ξαναγυρίσεις γρήγορα στον Ουρανό. Δε θέλω να γυρίσω ποτέ, δε μ' αρέσει ο πεθαμός, η Μαμά όμως λέει ότι μπορεί και να μην είναι τόσο άσχημος όταν είσαι εκατό κι έχεις βαρεθεί να παίζεις όλη την ώρα. Η Μαμά παίρνει επίσης κι έναν παύση πόνο. Καμιά φορά παίρνει δύο, αλλά ποτέ παραπάνω από δύο, γιατί μερικά πράγματα είναι καλά για μας αλλά άμα παραείναι πολλά γίνονται ξαφνικά κακά.

«Το Πολύ Χαλασμένο Δόντι;» τη ρωτάω. Είναι στο πάνω μέρος, σχεδόν πίσω πίσω στο στόμα της, και είναι το χειρότερο.

Η Μαμά κάνει ναι με το κεφάλι.

«Γιατί δεν παίρνεις δύο παύση πόνους κάθε μέρα;»

Κάνει μια γκριμάτσα. «Γιατί θα εθιστώ».

«Τι πάει να πει...;»

«Ότι θα συνηθίσω και θα χρειάζομαι συνέχεια τα χάπια. Για την ακρίβεια, θα χρειάζομαι όλο και περισσότερα».

«Τι κακό έχει να χρειάζεσαι;»

«Είναι δύσκολο να σου το εξηγήσω».

Η Μαμά τα ξέρει όλα εκτός από αυτά που δε θυμάται καλά, ή μερικές φορές λέει ότι είμαι πολύ μικρός ακόμα για να μου εξηγήσει ένα κάτι.

«Τα δόντια μου μ' ενοχλούν λιγότερο όταν παύω να τα σκέφτομαι», μου λέει.

«Πώς γίνεται αυτό;»

«Το σώμα είναι θέμα μυαλού. Αν βγάλεις το σώμα απ' το μυαλό σου, τότε δε θα σε νοιάζει πια. Κι αν δε σε νοιάζει, δε θα πονάς».⁶

Εμένα πάντα με νοιάζει όταν με πονάει κάτι. Η Μαμά μού τρίβει τους ώμους αλλά οι ώμοι μου δε με πονάνε. Μ' αρέσει έτσι κι αλλιώς.

Ακόμα δεν της λέω για τον ιστό. Είναι παράξενο να έχω κάτι που να είναι δικό μου αλλά όχι της Μαμάς. Όλα τα άλλα είναι και των δυονών μας. Φαντάζομαι ότι το σώμα μου είναι δικό μου, το ίδιο και οι ιδέες που γίνονται μέσα στο μυαλό μου. Τα κύτταρά

μου όμως έγιναν από τα δικά της, οπότε είμαι και λίγο δικός της. Επίσης, όταν της λέω τι σκέφτομαι και μου λέει τι σκέφτεται, οι ιδέες από το κεφάλι του καθένα μας πάνε και κολλάνε στο κεφάλι του άλλου, όπως όταν χρωματίζεις μπλε κραγιόνι πάνω από κίτρινο και γίνεται πράσινο.

Στις 08:30, πατάω το κουμπί της Τηλεόρασης και δοκιμάζω ανάμεσα στα τρία. Βρίσκω την *Ντόρα τη Μικρή Εξερευνήτρια*, γιούπι. Η Μαμά κουνάει γύρω γύρω τον Λαγουδάκη, πολύ αργά, για να καλυτερέψει την εικόνα με τα αυτιά και το κεφάλι του. Μια μέρα όταν ήμουνα τέσσερα, η Τηλεόραση πέθανε κι εγώ έκλαιγα, τη νύχτα όμως ο ΣαταΝίκ έφερε ένα μαγικό κουτί που το λένε μετατροπέα για να την ξαναζωντανέψει. Τα άλλα κανάλια μετά τα τρία είναι συνέχεια χιονισμένα και δεν τα βλέπουμε καθόλου για να μην πονέσουν τα μάτια μας, μόνο άμα έχει μουσική ρίχνουμε από πάνω την Κουβέρτα και ακούμε μόνο μέσα από το γκρίζο της και κουνάμε τους ποπούς μας στο ρυθμό.

Σήμερα ακουμπάω τα δάχτυλά μου στο κεφάλι της Ντόρας για μια αγκαλιά, κι όταν της λέω για τις σούπερ δυνάμεις μου τώρα που είμαι πέντε, εκείνη χαμογελάει. Η Ντόρα έχει τα πιο τεράστια μαλλιά, είναι σαν καφέ κράνος που της το έχουν κολλήσει στο κεφάλι της, τόσο μεγάλα όσο σχεδόν κι ολόκληρη η υπόλοιπη. Κάθομαι στο Κρεβάτι στην αγκαλιά της Μαμάς για να δω, και στριφογυρίζω ώσπου να βουλευτώ και να μην είμαι στα μυτερά κόκαλά της. Δεν έχει πολλά μαλακά κομμάτια η Μαμά, αυτά που έχει όμως είναι σούπερ έξτρα μαλακά.

Η Ντόρα λέει πράγματα που δεν είναι στην αληθινή γλώσσα, είναι ισπανικά, όπως *lo hicimos – τα καταφέραμε!* Φοράει πάντα Σακίδιο που είναι πιο πολύ μέσα παρά έξω, με όλ' αυτά που χρειάζεται η Ντόρα όπως σκάλες και διαστημικές στολές, για όταν πάει στο χορό και όταν πάει να παίξει ποδόσφαιρο και φλάουτο και να έχει περιπέτειες με τον Μπουτς, που είναι πιθηκάκι και καλύτερός της φίλος. Η Ντόρα πάντα λέει ότι θα χρειαστεί τη δική μου βοή-

θεια: όταν ρωτάει, ας πούμε, αν μπορώ να βρω ένα μαγικό πράγμα, περιμένει να της πω: «Ναι!» Μετά φωνάζω: «Πίσω από το φοίνικα», και το γαλάζιο βελάκι δείχνει ακριβώς πίσω από το φοίνικα, και η Ντόρα μου λέει: «Ευχαριστώ». Τους άλλους κόσμους που είναι στην Τηλεόραση δεν τους ακούει καθόλου. Ο Χάρτης δείχνει τρία μέρη κάθε φορά, πρέπει να πάμε στο πρώτο για να πάμε στο δεύτερο για να πάμε στο τρίτο. Με την Ντόρα και τον Μπουτς πηγαίνουμε πιασμένοι χέρι χέρι, και πάντα τραγουδάω κι εγώ μαζί τους, ειδικά όταν κάνουν ανάποδες τούμπες ή Κόλλα Πέντε ή όταν χορεύουν τον Χαζό Κοτοπουλοχορό. Πρέπει να έχουμε το νου μας γι' αυτή την κλέφτρα την Αλεπού – «Αλεπού, μην κλέβεις!» φωνάζουμε τρεις φορές, κι εκείνη θυμώνει πάρα πάρα πολύ και λέει: «Οχ αδερφέ!» και φεύγει τρέχοντας. Μια φορά, η Αλεπού άλλαξε σε τηλεχειριζόμενο ρομπότ μια πεταλούδα, αλλά κάτι στράβωσε, κι αντί για να κλέψει κάτι άλλο, η πεταλούδα-ρομπότ έκλεψε τη μάσκα και τα γάντια της Αλεπούς, και ξεκαρδιστήκαμε στα γέλια. Μερικές φορές, πιάνουμε τα αστεράκια και τα βάζουμε στην τσέπη του Σακιδίου, εγώ θα διάλεγα το Αστεράκι Φασαρίας που ξυπνάει όλους τους κόσμους και το Αστεράκι Μεταμορφωτής που μπορεί να τα μεταμορφώσει όλα και να τα κάνει άλλα σχήματα.

Στους άλλους πλανήτες είναι κυρίως πολλοί κόσμοι, εκατό και διακόσιοι, που χωράνε όλοι στην οθόνη, μόνο που συχνά κάποιος από όλους αυτούς τους κόσμους γίνεται μεγάλος και κοντινός. Έχουν ρούχα αντί για δέρμα, τα πρόσωπά τους είναι ροζ ή κίτρινα ή καφέ ή πιτσιλωτά ή τριχωτά, με πολύ κόκκινα στόματα και μεγάλα μάτια με μαύρες άκρες. Γελάνε και φωνάζουν πολύ. Τρελαίνομαι να βλέπω Τηλεόραση συνέχεια, αλλά από το πολύ πολύ καίγεται το μυαλό μας. Πριν προσγειωθώ από τον Ουρανό, η Μαμά την άφηνε ανοιχτή όλη μέρα και σιγά σιγά έγινε ζόμπι που είναι κάτι σαν φάντασμα μόνο που περπατάει *βντουπ βντουπ βντουπ*. Έτσι τώρα, πάντα την κλείνει μετά από μία εκ-

πομπή, κι ύστερα τα κύτταρα πολλαπλασιάζονται ξανά όλη την υπόλοιπη μέρα και μπορούμε να παρακολουθήσουμε ακόμα μία εκπομπή μετά το βραδινό φαγητό και να φυτρώσουνε περισσότερα μυαλά στον ύπνο μας.

«Άλλη μία, επειδή είναι τα γενέθλιά μου; Παρακαλώ;»

Η Μαμά ανοίγει το στόμα της και μετά το κλείνει. «Γιατί όχι;» λέει ύστερα και αθουρβίζει τις διαφημίσεις γιατί καίνε τα μυαλά μας ακόμα πιο γρηγορότερα, τα κάνουν σούπα που μας βγαίνει απ' τ' αυτιά.

Βλέπω τα παιχνίδια, έχει ένα τρομερό φορτηγό κι ένα τραμπολίνο κι ένα LEGO Bionicle. Δύο αγόρια πολεμάνε με Τρανσφόρμερ στα χέρια αλλά σαν φίλοι, όχι όπως οι κακοί.

Μετά αρχίζει η εκπομπή, είναι ο Μπομπ ο Σφουγγαράκης ο Τετραγωνοπαντελονής. Τρέχω να τον αγγίξω, κι αυτόν και τον Πάτρικ τον Αστέρη, αλλά όχι τον Καλαμάρη Πλοκάμια, αυτός μ' ανατριχιάζει. Είναι μια τρομαχτική ιστορία για ένα γιγάντιο μολύβι, τη βλέπω μέσα από τα δάχτυλα της Μαμάς που είναι όλα δυο φορές πιο μακρύτερα από τα δικά μου.

Τίποτα δεν μπορεί να κάνει τη Μαμά να τρομάξει, εκτός ίσως από τον ΣαταΝίκ. Η Μαμά κυρίως τον φωνάζει *αυτός*, δεν ήξερα ούτε πώς τον έλεγαν μέχρι που είδα ένα κινούμενο σχέδιο για έναν τύπο που έρχεται τη νύχτα και τον λένε ΣαταΝίκ. Τον αληθινό τον φωνάζω έτσι γιατί έρχεται τη νύχτα, αλλά δε μοιάζει μ' αυτόν τον άλλον στην τηλεόραση που έχει γένη και κέρατα και τέτοια. Κάποτε ρώτησα τη Μαμά αν είναι μεγάλος, κι εκείνη μου είπε ότι είναι σχεδόν το διπλάσιο απ' αυτήν, που είναι πολύ μεγάλος.

Η Μαμά σηκώνεται να κλείσει την Τηλεόραση αμέσως μόλις είναι οι τίτλοι.

Τα τσίσα μου είναι κίτρινα από τις βιταμίνες. Κάθομαι να κάνω κακά και τους λέω: «Γεια σας, γεια σας, γρήγορα στη θάλασσα». Τραβάω το καζανάκι και κοιτάζω το ντεπόζιτο να γεμίζει κάνοντας μπουρμπουλήθρες. Μετά, πλένω τα χέρια μου, τα τρίβω

γερά με το σαπούνι και τα ξεπλένω μέχρι που να τρίξουν λες και το δέρμα μου είναι έτοιμο να πέσει, έτσι καταλαβαίνω ότι είναι αρκετά πλυμένα.

«Έχει έναν ιστό κάτω από το Τραπέζι», λέω, χωρίς να ήξερα ότι θα το έλεγα. «Είναι από την Αράχνη, που είναι αληθινή. Την έχω δει δύο φορές».

Η Μαμά χαμογελάει, αλλά όχι στ' αλήθεια.

«Δε θα τη σκουπίσεις, ε; Παρακαλώ; Γιατί δεν είναι καν εκεί, αλλά μπορεί όμως να γυρίσει».

Η Μαμά είναι πεσμένη στα τέσσερα και κοιτάζει κάτω από το Τραπέζι. Δε βλέπω το πρόσωπό της μέχρι που βάζει τα μαλλιά της πίσω από το αυτί της. «Θα σου πω τι θα κάνουμε: θα την αφήσουμε μέχρι να καθαρίσουμε. Εντάξει;»

Καθαρίζουμε Τρίτη, οπότε είναι τρεις μέρες. «Εντάξει».

«Ξέρεις τι;» Σηκώνεται. «Πρέπει να δούμε πόσο ψηλώσες, τώρα που είσαι πέντε».

Πηδάω ψηλά στον αέρα.

Κανονικά, δεν επιτρέπεται να ζωγραφίζω σε κανένα μέρος του Δωματίου ή στα έπιπλα. Όταν ήμουνα δύο είχα κάνει μια καλικαντζούρα στο πόδι του Κρεβατιού, αυτό που είναι πιο κοντά στην Ντουλάπα, οπότε, κάθε φορά που καθαρίζουμε, η Μαμά τη χτυπάει με το χέρι της και λέει: «Κοίτα, τώρα πρέπει να ζήσουμε μ' αυτή για πάντα». Αλλά το πόσο ψηλώνω στα γενέθλιά μου είναι αλλιώς, είναι μικρούληδες αριθμοί δίπλα στην Πόρτα, ένα μαύρο 4, και ένα μαύρο 3 αποκάτω του, και ένα κόκκινο 2 που ήταν το χρώμα του παλιού μας Στιλού πριν τελειώσει, και στον πάτο ένα κόκκινο 1.

«Στάσου ίσια», λέει η Μαμά. Ο Στιλός γαργαλάει την κορφή του κεφαλιού μου.

Όταν φεύγω, υπάρχει ένα μαύρο 5 λίγο πάνω από το 4. Το πέντε μού αρέσει πολύ πιο περισσότερο απ' όλους τους αριθμούς, έχω πέντε δάχτυλα σε κάθε χέρι και το ίδιο στα πόδια μου και το

ίδιο και η Μαμά, είμαστε φτυστοί εμείς. Το εννιά είναι ο αριθμός που μου αρέσει πιο λιγότερο. «Πόσο είναι το ψηλό μου;»

«Το ύψος σου. Ε, δεν ξέρω ακριβώς», λέει. «Ίσως μπορούμε να ζητήσουμε μια μεζούρα καμιά φορά, για Κυριακάτικο Δώρο».

Νόμιζα ότι οι μεζούρες ήταν μόνο στην Τηλεόραση. «Μπα, ας ζητήσουμε σοκολάτες». Βάζω το δάχτυλό μου στο 4 και ζουλάω το πρόσωπό μου πάνω του, τα δάχτυλά μου είναι στα μαλλιά μου. «Δεν έγινα πολύ ψηλότερος αυτή τη φορά».

«Φυσιολογικό είναι».

«Τι πάει να πει φυσιολογικό;»

«Πάει να πει...» Η Μαμά μασουλάει το στόμα της. «Σημαίνει ότι είναι εντάξει. *No hay problema*⁷».

«Ναι, αλλά κοίτα πόσο μεγάλα έγιναν τα ποντίκια μου». Χοροπηδάω πάνω στο Κρεβάτι, είμαι ο Τζακ ο Εξολοθρευτής των Γιγάντων με τις μαγικές του μπότες.

«Πελώρια», λέει η Μαμά.

«Τεράστια».

«Κολοσσιαία».

«Θεόρατα».

«Δυσθεόρατα». Αυτό είναι λεξόπιτα, όταν ζουλάμε δηλαδή δυο λέξεις τη μια με την άλλη.

«Καλό».

«Ξέρεις τι;» της λέω. «Όταν θα είμαι δέκα, θα είμαι εντελώς μεγαλωμένος».

«Αλήθεια;»

«Θα είμαι μεγαλύτερος και μεγαλύτερος και μεγαλύτερος ώσπου να γίνω υλικό».

«Τι εννοείς να γίνεις υλικό; Είσαι από ανθρώπινο υλικό, όπως είμαι κι εγώ. Είμαστε και οι δύο άνθρωποι», λέει η μαμά.

Νόμιζα ότι η λέξη για μένα και τη Μαμά ήταν *αληθινοί*, όχι *άνθρωποι*. Αυτοί που είναι στην Τηλεόραση όμως είναι φτιαγμένοι μόνο από χρώματα.

«Μήπως ενοούσες θηλυκό; Γυναίκα;»

«Ναι», λέω, «μία γυναίκα μ' ένα αγόρι μέσα σ' ένα αυγό στην κοιλίτσα μου, που θα είναι και το αγόρι αληθινό. Ή θα γίνω γίγαντας, αλλά καλός, και θα φτάνω τόσοσο ψηλά». Πηδάω ν' αγγίξω τον Τοίχο του Κρεβατιού ψηλά, σχεδόν ως εκεί που η Σκεπή αρχίζει να γέρνει προς τα πάνω.

«Τέλειο ακούγεται», λέει η Μαμά.

Η Μαμά μούτρωσε, αυτό σημαίνει ότι είπα κάτι λάθος, αλλά δεν ξέρω τι.

«Θα εκτοξευτώ από τον Φεγγίτη στο Απώτερο Διάστημα και θ' αρχίσω να πηγαίνω *μπόινγκ μπόινγκ μπόινγκ* στους πλανήτες», της λέω. «Θα πάω επίσκεψη στην Ντόρα και στον Μπομπ Σφουγγαράκη και σε όλους τους φίλους μου, και θα έχω ένα σκύλο που θα τον λένε Λάκι – *Τυχερός*».

Η Μαμά φοράει ένα χαμόγελο και τακτοποιεί τον Στιλό στη θέση του στο Ράφι.

«Πόσων χρόνων θα είσαι εσύ στα γενέθλιά σου;» τη ρωτάω.

«Είκοσι εφτά».

«Ουάου».

Δε νομίζω ότι αυτό της έφτιαξε το κέφι.

Όσο γεμίζει η Μπανιέρα, η Μαμά κατεβάζει τον Λαβύρινθο και το Κάστρο από το πάνω μέρος της Ντουλάπας. Τον Λαβύρινθο τον φτιάχνουμε από τότε που ήμουνα δύο – είναι όλο χαρτονένια καρούλια από τα μέσα χαρτιά της τουαλέτας κολλημένα με σελοτέιπ, έτσι που να φτιάχνουν τούνελ που στριφογυρίζουν από πολλές μεριές. Η Λαστιχένια Μπάλα τρελαίνεται να χάνεται στον Λαβύρινθο και να κρύβεται, πρέπει να τη φωνάζω για να τη βρω και να την τραντάζω και να τη γυρίζω στα πλάγια και πάνω κάτω μέχρι να βγει, ουφ. Μετά, στέλνω άλλα πράγματα στον Λαβύρινθο, όπως ένα φιστίκι κι ένα σπασμένο κομματάκι από το Μπλε Κραγιόνι και κοντά μακαρόνια αμαγείρευτα. Κυνηγιούνται όλα μαζί στα τούνελ και τρυπώνουν και φωνάζουν *μου*,

εγώ δεν μπορώ να τα δω αλλά κολλάω το αυτί μου στο χαρτόνι και τ' ακούω και καταλαβαίνω πού είναι. Κι η Οδοντόβουρτσα θέλει να παίξει στον Λαβύρινθο, αλλά της λέω λυπάμαι, παραείσαι μακριά. Αντί γι' αυτό, πηδάει πάνω στο Κάστρο για να σταθεί φρουρός σε κάποιον πύργο. Το Κάστρο είναι φτιαγμένο από τενεκεδάκια και μπουκάλια από βιταμίνες, το χτίζουμε πιο ψηλότερο κάθε φορά που έχουμε ένα άδειο. Το Κάστρο μπορεί να δει σε όλες τις μεριές, πιτσιλάει βραστό λάδι στους εχθρούς που δεν ξέρουν για τις κρυφές χαραμάδες του με τα μαχαίρια, χα χα. Θα ήθελα να το πάρω στην Μπανιέρα να γίνει νησί, αλλά η Μαμά λέει ότι το νερό θα κάνει το σελοτέιπ του αντικολητικό.

Ξεδένουμε τις αλογοουρές μας κι αφήνουμε τα μαλλιά μας να κολυμπήσουν. Ξαπλώνω πάνω στη Μαμά χωρίς ούτε καν να μιλάω, μ' αρέσει το *ντουπ ντουπ* της καρδιάς της. Όταν αναπνέει, ανεβοκατεβαίνουμε λίγο. Ο Πέος επιπλέει.

Επειδή είναι τα γενέθλιά μου, διαλέγω εγώ τα ρούχα και από τους δυο μας. Της Μαμάς μένουν στο ψηλότερο συρτάρι της Συρταριέρας και τα δικά μου στο χαμηλότερο. Διαλέγω το αγαπημένο της μπλουτζίν με τις κόκκινες βελονιές που φοράει μόνο σε ειδικές περιστάσεις γιατί στα γόνατα έχουν αρχίσει να βγαίνουν κορδόνια. Για μένα διαλέγω το κίτρινο φούτερ μου με την κουκούλα, προσέχω με το συρτάρι, αλλά η δεξιά άκρη και πάλι βγαίνει και η Μαμά πρέπει να τη σπρώξει με δύναμη να μπει μέσα. Τραβάμε μαζί με τη Μαμά το φούτερ μου να κατεβεί, κι αυτό μου γδέρνει το πρόσωπο αλλά μετά το κεφάλι μου κάνει *πλοπ* και βγαίνει.

«Να το ανοίξω λιγάκι στη λαιμόκοψη; Τι λες – μια μικρή ψαλιδιά μόνο;» λέει η Μαμά.

«Ποτέ των ποτών».

Για τη Φυσική Αγωγή, βγάζουμε τις κάλτσες μας και αφήνουμε τα πόδια μας χωρίς, γιατί μόνο με το δέρμα πιάνουν καλύτερα. Σήμερα διαλέγω πρώτα Στίβο, σηκώνουμε το Τραπέζι και το βάζουμε ανάποδα πάνω στο Κρεβάτι και από πάνω του την Κουνι-

στή και με τη Μοκέτα πάνω και από τους δυο. Ο Στίβος πηγαίνει γύρω γύρω από το Κρεβάτι, από την Ντουλάπα ως τη Λάμπα, το σχήμα στο Πάτωμα είναι ένα μαύρο C. «Ει, κοίτα, μπορώ να κάνω ένα ως-εκεί-και-πίσω σε δεκάξι βήματα!»

«Ουάου. Όταν ήσουν τεσσάρων, ήταν δεκαοχτώ βήματα, ε;» λέει η Μαμά. «Πόσα ως-εκεί-και-πίσω νομίζεις ότι μπορείς να τρέξεις σήμερα;»

«Πέντε».

«Τι θα έλεγες να το κάνουμε πέντε επί πέντε; Θα είναι το αγαπημένο σου αποτέλεσμα στον πολλαπλασιασμό».

Πολλαπλασιάζουμε τα δάχτυλά μας, κι εμένα βγαίνουν είκοσι έξι, αλλά η Μαμά λέει είκοσι πέντε, οπότε το κάνω ξανά και βγαίνουν κι εμένα είκοσι πέντε. Η Μαμά με μετράει με το Ρολόι. «Δώδεκα», φωνάζει. «Δεκαεφτά. Εκπληκτική επίδοση!»

Ανασαίνω *φου φου φου*.

«Πιο γρήγορα...»

Πηγαίνω ακόμα πιο γρηγορότερα όπως ο Σούπερμαν όταν πετάει.

Όταν είναι η σειρά της Μαμάς να τρέξει, πρέπει να γράψω στο *Ριγέ Μπλοκ Σημειώσεις* τον αριθμό στην αρχή και τον αριθμό όταν τελείωσε, και μετά να βγάλουμε τον έναν από τον άλλο για να δούμε πόσο γρήγορα πήγε. Σήμερα ο δικός της είναι εννιά δευτερόλεπτα μεγαλύτερος από τον δικό μου, αυτό πάει να πει ότι νίκησα, οπότε αρχίζω τα χοροπηδητά και τα γιουχαϊσματα. «Έλα να κάνουμε έναν αγώνα την ίδια στιγμή», της λέω μετά.

«Πλάκα θα είχε», λέει η Μαμά, «θυμάσαι όμως που χτύπησα τον ώμο μου στη συρταριέρα εκείνη τη φορά που το δοκιμάσαμε;»

Μερικές φορές όταν ξεχνάω πράγματα, η Μαμά μού τα λέει και μετά τα θυμάμαι.

Κατεβάζουμε όλα τα έπιπλα από το Κρεβάτι και ξαναβάζουμε τη Μοκέτα εκεί που ήταν για να σκεπάσει τον Στίβο και να μη δει ο ΣαταΝίκ το βρόμικο C.

Η Μαμά διαλέγει Τραμπολίνο, είμαι μόνο εγώ που χοροπηδάω πάνω στο Κρεβάτι γιατί η Μαμά μπορεί να το σπάσει. Εκείνη κάνει το σχολιασμό: «Μία τολμηρή εναέρια περιστροφή από τον νεαρό Αμερικανό πρωταθλητή...»

Μετά διαλέγω Κάνε Ό,τι Λέω, και μετά η Μαμά λέει να ξαναβάλουμε πάλι τις κάλτσες μας για να παίξουμε Πτώμα, που είναι να είσαι ξαπλωμένος σαν αστερίας με τα δάχτυλα των ποδιών σου σαν μαραμένο μαρούλι, τον αφαλό σου σαν μαραμένο μαρούλι, τη γλώσσα σου σαν μαραμένο μαρούλι, ακόμα και το μυαλό σου σαν μαραμένο μαρούλι. Τη Μαμά την πιάνει φαγούρα πίσω από το γόνατο και κουνιέται, οπότε νικάω πάλι εγώ.

Είναι 12:13, οπότε μπορεί να γίνει μεσημεριανό. Από την προσευχή μ' αρέσει πιο πολύ ο άρτος ο επιπλούσιος. Εγώ είμαι ο Αφέντης του Παιχνιδιού, αλλά η Μαμά είναι ο Αφέντης των Γευμάτων, κι έτσι δε μας αφήνει να τρώμε δημητριακά για πρωινό και για μεσημεριανό και για βραδινό γιατί μπορεί να αρρωστήσουμε, κι έτσι κι αλλιώς θα μας τελειώσουν πολύ γρήγορα. Όταν ήμουν μηδέν και ένα, η Μαμά έκοβε και μάσαγε για μένα το φαγητό μου, μετά όμως έβγαλα και τα είκοσι δόντια μου και τώρα μπορώ να κατασπαράξω τα πάντα, *αγκρρρρρ*. Αυτό το μεσημεριανό είναι κράκερ με τόνο, η δική μου δουλειά είναι να τραβήξω το καπάκι της κονσέρβας γιατί ο καρπός της Μαμάς δεν τα καταφέρνει.

Δεν μπορώ να κάτσω σε μια μεριά, οπότε η Μαμά λέει ας παίξουμε Ορχήστρα, που είναι να τρέχουμε γύρω γύρω για να δούμε τι θορύβους βγάζουν τα διάφορα πράγματα άμα τα κοπανήσεις. Παίζω ντραμς πάνω στο Τραπέζι και η Μαμά χτυπάει *τακ τακ* στα πόδια του Κρεβατιού και μετά *παφ παφ* στα μαξιλάρια, μ' ένα πιρούνι κι ένα κουτάλι εγώ κάνω *ντιν ντιν* στην Πόρτα και οι μύτες των ποδιών μας χτυπάνε *ντουπ ντουπ* την Κουζίνα, το αγαπημένο μου όμως είναι να πατάω το πεντάλ του σκουπιδοτενεκέ γιατί ανοίγει το καπάκι του απότομα μ' ένα *γκντινγκ*. Το καλύτερό μου όργανο είναι η Χορδή που είναι ένα κουτί από δημη-

τριακά που το στόλισα με αλλιιώτικα χρωματιστά πόδια και παπούτσια και παλτά και κεφάλια από τον παλιό κατάλογο, τα έβαλα δηλαδή όλα κολαζαρισμένα, και μετά του πέρασα τρία λαστιχάκια, κι αυτά τεντώθηκαν στη μέση του. Ο ΣαταΝίκ δε μας φέρνει πια καταλόγους για να διαλέγουμε μόνοι μας τα ρούχα μας, η Μαμά λέει ότι γίνεται όλο και πιο κακότερος.

Σκαρφαλώνω στην Κουνιστή για να πάρω τα παραμύθια από το Ράφι και φτιάχνω στη Μοκέτα έναν ουρανοξύστη με δέκα πατώματα. «Δέκα παραμυθώματα», λέει η Μαμά και γελάει, αλλά δεν ήταν και τόσο αστείο.

Κάποτε είχαμε εννιά παραμύθια αλλά μόνο τέσσερα με εικόνες μέσα:

Τα Ωραιότερα Παιδικά Τραγούδια
Ντίλαν ο Εκσκαφέας
Το Κουνελάκι Που Το ΄σκασε
Τρισδιάστατο Αεροδρόμιο

Επίσης πέντε παραμύθια με εικόνες μόνο απέξω:

Η Καλύβα
Λυκόφως
Όταν Ήρθε ο Έρωτας⁸
Γλυκόπικρη Αγάπη
Κώδικας Ντα Βίντσι

Η Μαμά σχεδόν ποτέ δε διαβάζει τα χωρίς εικόνες, μόνο άμα είναι απελπισμένη. Όταν ήμουνα τέσσερα, ζητήσαμε άλλο ένα παραμύθι με εικόνες για Κυριακάτικο Δώρο και ήρθε το *Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων*, μου αρέσει η Αλίκη αλλά έχει πάρα πολλές λέξεις και πολλές είναι παλιές.

Σήμερα διαλέγω το *Ντίλαν ο Εκσκαφέας*, είναι κοντά στο κάτω

μέρος οπότε κάνει μια κατεδάφιση στον ουρανοξύστη *κρααα-αατςμπάμ!*

«Πάλι ο Ντίλαν;» Η Μαμά κάνει μια γκριμάτσα, κι ύστερα βάζει την πιο μεγαλύτερη φωνή της:

*«Φτάααανει ο Ντίλαν ο εκσκαφέας!
Ακούραστος σκάβει μέχρι κεραίας.
Δες τον πώς χώνει το χέρι στη γη
Χώματα τρώει με πείνα τρελή.
Σκάβει, αδειάζει, φορτώνει, πετάει,
Στρίβει, γκαζώνει και μας χαιρετάει!»*

Στη δεύτερη εικόνα έχει μια γάτα, και στην τρίτη η γάτα είναι πάνω στο σωρό από βράχια. Τα βράχια είναι πέτρες, που σημαίνει βαριά σαν τα κεραμικά που είναι φτιαγμένα η Μπανιέρα και ο Νεροχύτης και η Λεκάνη, αλλά όχι τόσο ίσια κι απαλά. Οι γάτες και τα βράχια είναι μόνο Τηλεόραση. Στην πέμπτη εικόνα, η γάτα πέφτει κάτω, αλλά οι γάτες έχουν επτά ζωές, όχι όπως εγώ και η Μαμά που έχουμε μόνο από μία ο καθένας.

Η Μαμά σχεδόν πάντα διαλέγει το *Κουνελάκι Που Το ΄σκασε* για το πώς η μαμά κουνέλα πιάνει στο τέλος το κουνελάκι και του λέει: «Φάε ένα καρότο». Τα κουνελάκια είναι Τηλεόραση αλλά τα καρότα είναι αληθινά, μου αρέσει η φασαρία που κάνουν. Η αγαπημένη μου εικόνα είναι εκεί που το κουνελάκι πάει σ' ένα βράχο πάνω στο βουνό και η μαμά κουνέλα πρέπει να σκαρφαλώσει ψηλά ψηλά ψηλά για να το βρει. Τα βουνά είναι πολύ μεγάλα για να είναι αληθινά, είδα ένα στην Τηλεόραση που έχει πάνω του μια γυναίκα να κρέμεται από σκοιινιά. Οι γυναίκες δεν είναι αληθινές όπως η Μαμά, και τα κορίτσια και τ' αγόρια ούτε κι αυτά είναι αληθινά. Οι άντρες δεν είναι αληθινοί εκτός από τον ΣαταΝίκ, κι ούτε και γι' αυτόν είμαι εντελώς και τελείως σίγουρος αν είναι για την ακρίβεια στ' αλήθεια αληθινός. Μισοαληθι-

νός ίσως; Ο ΣαταΝίκ φέρνει τα ψώνια και το Κυριακάτικο Δώρο και εξαφανίζει τα Σκουπίδια, αλλά δεν είναι άνθρωπος όπως εμείς. Γίνεται μόνο τη νύχτα, όπως οι νυχτερίδες. Ίσως η Πόρτα να τον φανερώνει μ' ένα *μπιπ μπιπ* και τότε ο αέρας αλλάζει. Νομίζω ότι της Μαμάς δεν της αρέσει να μιλάει γι' αυτόν μήπως και γίνει αληθινότερος.

Τώρα γυρίζω στην αγκαλιά της για να κοιτάξω την αγαπημένη μου ζωγραφιά με τον Μικρό Χριστό να παίζει με τον Ιωάννη τον Βαπτιστή που είναι και φίλος του και μεγάλος ξάδελφός του. Κι η Μαρία είναι εκεί επίσης, κOURνιασμένη στην αγκαλιά της Μαμάς της που είναι η Γιαγιά του Μικρού Χριστού, όπως η *abuela* της Ντόρας. Είναι μια παράξενη εικόνα χωρίς καθόλου χρώματα και μερικά από τα χέρια και τα πόδια δεν είναι εκεί, η Μαμά λέει ότι δεν είναι τελειωμένη. Αυτό που ξεκίνησε τον Μικρό Χριστό να μεγαλώνει στην κοιλίτσα της Μαρίας ήταν ένας άγγελος που προσγειώθηκε από τον Ουρανό στη Γη, σαν φάντασμα, αλλά πολύ πρώτο, με φτερά. Η Μαρία έπαθε μεγάλο ξάφνιασμα και είπε: «Πώς είναι δυνατό;» και μετά: «Καλά, ας είναι!». Όταν ο Μικρός Χριστός πετάχτηκε από τον κόλπο της τα Χριστούγεννα, η Μαρία τον έβαλε σε μια ταΐστρα αλλά όχι για να τον φάνε οι αγγελάδες, μόνο για να τον ζεστάνουν με τα φυσήματά τους γιατί ήταν μαγικός.

Τώρα η Μαμά σβήνει τη Λάμπα και ξαπλώνουμε, πρώτα όμως λέμε την προσευχή του καλού βοσκού για τα πράσινα λιβάδια⁹, νομίζω ότι είναι σαν το Πάπλωμα αυτά, αλλά αφράτα και πράσινα, αντί για πατικωμένα και άσπρα. (Εκείνο το ποτήρι που ξεχείλισε πρέπει να πιτσιλίστηκε όλο τον τόπο.) Πίνω λίγο τώρα, από το δεξί, γιατί το αριστερό δεν έχει πολύ μέσα. Όταν ήμουνα τρία έπινα όσο ήθελα όλη την ώρα, αλλά από τότε που έγινα τέσσερα έχω τόσα πράγματα να κάνω συνέχεια που τώρα πίνω από λιγάκι μερικές φορές τη μέρα και τη νύχτα. Μακάρι να μπορούσα να μιλήσω και να πιω την ίδια στιγμή, αλλά έχω μόνο ένα στόμα.

Είμαι σχεδόν εκτός, αλλά όχι τελείως, νομίζω ότι η Μαμά είναι, εξαιτίας από την ανάσα της.

• • •

Μετά τον υπνάκο μας, η Μαμά λέει ότι σκέφτηκε πως δε χρειάζεται να ζητήσουμε μεζούρα, μπορούμε να φτιάξουμε μόνοι μας ένα χάρακα.

Ανακυκλώνουμε το κουτί των δημητριακών με την Αρχαία Αιγυπτιακή Πυραμίδα, η Μαμά μου δείχνει πώς να κόψω μια λωρίδα μακριά όσο το πόδι της, γι' αυτό λέγεται ένα πόδι, μετά του βάζει δώδεκα μικρούλες ίντσες. Μετρώ τη μύτη της, που είναι δύο ίντσες μακριά. Η δική μου μύτη είναι μία ίντσα κι ένα τέταρτο, το σημειώνω. Η Μαμά αναποδογυρίζει τον Χάρακα σε τούμπες αργής κίνησης πάνω στον Τοίχο της Πόρτας εκεί που είναι τα ψηλά μου, λέει ότι είμαι τρία πόδια και τρεις ίντσες*.

«Ει!» λέω. «Ελα να μετρήσουμε το Δωμάτιο».

«Τι... όλο;»

«Έχουμε τίποτ' άλλο να κάνουμε;»

Με κοιτάει περίεργα. «Υποθέτω πως όχι».

Σημειώνω όλα τα νούμερα, όπως το ψηλό στην Πόρτα του Τοίχου μέχρι τη γραμμή που αρχίζει η Σκεπή: αυτό μας κάνει έξι πόδια και εφτά ίντσες**. «Μάντεψε», λέω στη Μαμά, «κάθε πλακάκι από φελλό είναι σχεδόν λίγο μεγαλύτερο από τον Χάρακα».

«Αχ!» λέει χτυπώντας το κεφάλι της, «μάλλον είναι ένα τετραγωνικό πόδι*** – πρέπει να έκανα το χάρακα λίγο πιο κοντό. Ας μετρήσουμε τότε τα πλακάκια. Είναι πιο εύκολο».

Ξεκινάω να μετρώ το ψηλό του Τοίχου του Κρεβατιού, αλλά

* 3 πόδια και 3 ίντσες: 97,6 εκατοστά.

** 6 πόδια και 7 ίντσες: 1,98 μέτρα.

*** 1 τετραγωνικό πόδι: 0,09 τετραγωνικό μέτρο.

η Μαμά λέει όλοι οι τοίχοι είναι ίδιοι. Ένας άλλος κανόνας είναι ότι το φαρδύ των τοίχων είναι το ίδιο με το φαρδύ του Πατώματος, μετρώ έντεκα πόδια πηγαίνοντας και απ' τις δυο μεριές, αυτό σημαίνει ότι το Πάτωμα είναι τετράγωνο. Το Τραπέζι είναι κύκλος, οπότε μεπερδεύομαι, αλλά η Μαμά το μετράει στην κοιλιά του που είναι και το πιο φαρδύ του μέρος, αυτό μας κάνει τρία πόδια και εννιά ίντσες*. Η καρέκλα είναι τρία πόδια και δύο ίντσες ψηλή**, μία λιγότερη δηλαδή από μένα. Μετά η Μαμά μπουχτίζει λίγο το μέτρημα οπότε σταματάμε.

Χρωματίζω πίσω από τους αριθμούς όλο διαφορετικά με τα πέντε κραγιόνια μας που είναι μπλε, πορτοκαλί, πράσινο, κόκκινο, καφέ· όταν τελειώνω, η σελίδα φαίνεται σαν τη Μοκέτα αλλά τρελότερη, η Μαμά λέει γιατί να μην τη χρησιμοποιήσω σαν σουπλά για το βραδινό μου, τη σελίδα όχι τη Μοκέτα.

Γ' απόψε διαλέγω μακαρονάδα, έχει και φρέσκο μπρόκολο που δεν το διαλέγω, αλλά μας κάνει καλό. Κόβω το μπρόκολο κομμάτια με το Πριονωτό Μαχαίρι, μερικές φορές καταπίνω λίγο όταν η Μαμά δεν κοιτάζει. Μετά λέει: «Ω, όχι, πού να πήγε εκείνο το μεγάλο κομμάτι;» αλλά δε θυμώνει στ' αλήθεια γιατί τα ωμά πράγματα μας κάνουν σούπερ έξτρα ζωντανούς.

Η Μαμά καυτίζει το φαγητό στα δύο δαχτυλίδια της Κουζίνας που γίνονται κόκκινα, δεν επιτρέπεται να πειράξω τα κουμπιά γιατί είναι δουλειά της Μαρμάς να σιγουρευτεί ότι δε θ' ανάψει ποτέ φωτιά όπως στην Τηλεόραση. Αν τα δαχτυλίδια κολλήσουν πάνω σε κάτι όπως ένα ποτηρόπανο ή ακόμα και στα ρούχα μας, φλόγες θ' αρχίσουν να τρέχουν παντού με πορτοκαλιές γλώσσες και θα κάνουν το Δωμάτιο στάχτη με μας να βήχουμε και να πνιγόμαστε και να ουρλιάζουμε και να πονάμε πάρα μα πάρα πολύ, που είναι και το πιο χειρότερο.

* 3 πόδια και 9 ίντσες: 1,13 μέτρα.

** 3 πόδια και 2 ίντσες: 95 εκατοστά.

Δε μ' αρέσει η μυρωδιά του μπρόκολου όταν μαγειρεύεται, αλλά δεν είναι τόσο απαίσια όσο αυτή που βγάζουν τα πράσινα φασολάκια. Τα λαχανικά είναι αληθινά αλλά το παγωτό είναι στην Τηλεόραση, μακάρι να ήταν κι αυτό αληθινό. «Η Γλάστρα είναι ωμό πράγμα;»

«Ε, ναι, είναι, αλλά δεν την τρώμε».

«Γιατί δεν έχει πια λουλούδια;»

Η Μαμά ανασηκώνει τους ώμους κι ανακατεύει τα μακαρόνια. «Κουράστηκε».

«Τότε πρέπει να πάει για ύπνο».

«Κι όταν ξυπνάει, πάλι κουρασμένη είναι. Ίσως να μην έχει μείνει αρκετό φαγητό στο χώμα της».

«Να της δώσω το μπρόκολό μου».

Η Μαμά γελάει. «Όχι αυτού του είδους το φαγητό, φαγητό για φυτά».

«Μπορούμε να ζητήσουμε, για Κυριακάτικο Δώρο».

«Έχω ήδη ένα μεγάλο κατάλογο από πράγματα που θέλω να ζητήσω».

«Πού;»

«Στο μυαλό μου», λέει η Μαμά. Βγάζει ένα σκουληκάκι-μακαρόνι και το δαγκώνει. «Νομίζω ότι τους αρέσει το ψάρι».

«Σε ποιους;»

«Στα φυτά, τους αρέσει το χαλασμένο ψάρι. Ή μήπως τα ψαροκόκαλα;»

«Μπλιαχ».

«Την επόμενη φορά που θα έχουμε ψαρομπουκιές, ίσως μπορούμε να θάψουμε ένα κομματάκι στο χώμα της γλάστρας».

«Όχι από τις δικές μου».

«Εντάξει. Τότε λίγο από τις δικές μου».

Η μακαρονάδα μού αρέσει πιο καλύτερα απ' όλα τα φαγητά επειδή έχει το τραγούδι του κεφτέ¹⁰, το τραγουδάω όταν η Μαμά γεμίζει τα πιάτα μας.

Μετά το βραδινό, κάτι καταπληκτικό, φτιάχνουμε ένα κέικ γενεθλίων. Πάω στοίχημα ότι θα είναι *delicioso*, που λέει και το Σακίδιο της Ντόρας, με κεριά τον ίδιο αριθμό με μένα και να έχουν πάρει φωτιά όπως ποτέ δεν είδα στ' αλήθεια.

Είμαι ο καλύτερος φυσητής αυγών, κάνω τη μύξα να τρέχει από μέσα τους χωρίς σταματημό. Πρέπει να φυσήξω τρία για το κέικ, χρησιμοποιώ την καρφίτσα από την εικόνα *Εντύπωση: Ανατολή Ηλίου*, αν και πάντα βάζω την καρφίτσα στη θέση της αμέσως μετά. Η Μαμά λέει ότι όπως το σκέφτεται εκείνη, η *Γκερνίκα* είναι το πιο καλύτερο αριστούργημα γιατί είναι το πιο αληθινότερο, για την ακρίβεια όμως είναι πολύ ανακατωμένο, το άλογο ουρλιάζει με πολλά δόντια γιατί του έχουν καρφώσει μέσα του ένα κοντάρι, κι εκτός απ' αυτό, ένας ταύρος και μια γυναίκα κρατάνε ένα παιδί σαν μαραμένο μαρούλι με το κεφάλι του ανάποδα και μια λάμπα σαν μάτι, και το πιο χειρότερο απ' όλα είναι το μεγάλο φουσκωτό πόδι στη γωνία, πάντα σκέφτομαι ότι θα με πατήσει.

Η Μαμά μού δίνει να γλείψω το κουτάλι και μετά βάζει το κέικ στην καυτή κοιλίτσα της Κουζίνας. Βάζω τα δυνατά μου να πετάξω και να πιάσω τα τσόφλια των αυγών όλα μαζί στον αέρα. Η Μαμά πιάνει το ένα. «Μικρούς Τζακ με φατσούλες;»

«Μπα», λέω.

«Μήπως να τους φτιάξουμε μια φωλιά από ζυμάρι; Αν αποψύξουμε εκείνα τα παντζάρια αύριο, μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το ζουμί για να βάψουμε τα τσόφλια και να τα βάλουμε...»

Κουνάω πέρα δώθε το κεφάλι μου. «Καλύτερα να τα προσθέσουμε στον Αυγοφίδη».

Ο Αυγοφίδης είναι πιο μακρύτερος απ' όλο το γύρω γύρω του Δωματίου, τον φτιάχνουμε από τότε που ήμουνα τρία, μένει στο Κάτω Από το Κρεβάτι, και μας φυλάει κουλουριασμένος από κει. Τα πιο πολλά αυγά του είναι καφέ αλλά μερικές φορές έχει και κανένα άσπρο, μερικά έχουν σχέδια πάνω τους από μολύβια ή κραγιόνια ή τον Στιλό, ή κομματάκια κολλημένα με αλευρόκολλα,

κι επίσης έχει στέμμα από αλουμινόχαρτο και ζώνη από κίτρινη κορδέλα και κλωστές και κομματάκια χαρτί για μαλλιά. Η γλώσσα του είναι μία βελόνα που κρατάει την κόκκινη κλωστή όλη μέσα του. Τον Αυγοφίδη δεν τον βγάζουμε πια τόσο πολύ γιατί μερικές φορές μπλέκεται και τα αυγά του ραγίζονται γύρω από τις τρυπίτσες ή μπορεί και να σπαστούν τελείως, οπότε τότε αναγκάζομαστε να χρησιμοποιήσουμε τα κομματάκια για μωσαϊκά. Σήμερα βάζω τη βελόνα σε μία από τις τρύπες των καινούργιων αυγών, πρέπει να το κουνήσω πέρα δώθε για να βγει η βελόνα καλά από την άλλη τρύπα, είναι δύσκολο. Τώρα ο Αυγοφίδης είναι τρία αυγά μακρύτερος, τον ξανατυλίγω σούπερ έξτρα προσεκτικά έτσι που να χωρέσει ολόκληρος στο Κάτω Από το Κρεβάτι.

Το περίμενε για το κέικ παίρνει ώρες και ώρες, ανασαίνουμε βαθιά τον ωραίο αέρα. Μετά, όταν κρυώνει, κάνουμε ένα κάτι που το λένε γκλάσο και είναι σαν κόλλα αλλά που τρώγεται, το φτιάχνεις με ζάχαρη και νερό. Η Μαμά το απλώνει παντού πάνω και γύρω στο κέικ. «Τώρα μπορείς να βάλεις τα σοκολατένια κουφετάκια, μέχρι να πλύνω εγώ αυτά που μαζεύτηκαν στο νεροχύτη».

«Αφού δεν έχουμε κουφετάκια».

«Αχά!» λέει η Μαμά, σηκώνοντας ψηλά ένα σακουλάκι και κουνώντας το *φραστ φρουστ*, «φύλαξα μερικά πριν από τρεις εβδομάδες, από το Κυριακάτικο Δώρο μας».

«Πονηρή Μαμά. Πού;»

Κλείνει το στόμα της φερμουάρ. «Κι αν χρειαστώ κι άλλη φορά κρυψώνα;»

«Πες μου!»

Η Μαμά δε χαμογελάει πια. «Οι φωνές κάνουν τ' αυτιά μου να πονάνε».

«Πες μου την κρυψώνα».

«Τζακ...»

«Δε μ' αρέσουν οι κρυψώνες».

«Γιατί;»

«Για τα ζόμπι».

«Α».

«Η για τους δράκους και τα βαμπίρ...»

Η Μαμά ανοίγει το Ντουλάπι και βγάζει έξω το κουτί με το ρύζι. Μου δείχνει τη σκούρα τρύπα. «Εδώ μέσα τα έκρυψα. Μέσα στο ρύζι... εντάξει;»

«Εντάξει».

«Τίποτα το τρομακτικό δεν μπορεί να χωρέσει εδώ. Μπορείς να έρχεσαι και να κοιτάξεις όποτε θέλεις».

Το σακουλάκι έχει μέσα πέντε σοκολατένια κουφετάκια, ροζ, γαλάζιο, πράσινο και δύο κόκκινα. Μερικό από το χρώμα βγαίνει στα δάχτυλά μου όταν τα βάζω πάνω στο κέικ, και γεμίζω ολόκληρος γκλάσο αλλά το γλείφω καλά καλά.

Μετά είναι ώρα για τα κεριά αλλά δεν έχουμε.

«Πάλι φωνάζεις», λέει η Μαμά, σκεπάζοντας τ' αυτιά της.

«Μα είπες ότι είναι κέικ γενεθλίων, δεν είναι κέικ γενεθλίων άμα δεν έχει πέντε κεριά να καίγονται».

Η Μαμά ξεφυσάει. «Έπρεπε να σου το είχα εξηγήσει καλύτερα. Αυτό θέλουν να πουν τα πέντε κουφετάκια: δείχνουν ότι είσαι πέντε χρόνων».

«Δεν το θέλω το κέικ». Δε μ' αρέσει καθόλου όταν η Μαμά δε μιλάει. «Παλιοκέικ».

«Ηρέμησε, Τζακ».

«Έπρεπε να είχες ζητήσει κεριά για Κυριακάτικο Δώρο».

«Ε, ναι, αλλά την περασμένη εβδομάδα χρειάζομασταν παυσίπινα».

«Όχι εγώ, εσύ χρειάζόσουν», φωνάζω.

Η Μαμά με κοιτάζει σαν να έχω καινούργιο πρόσωπο που δεν το έχει ξαναδεί. «Τέλος πάντων», λέει μετά, «μην ξεχνάς ότι πρέπει να διαλέγουμε πράγματα που αυτός να μπορεί να βρει εύκολα».

«Αφού μπορεί να βρει τα πάντα».

«Θα μπορούσε», λέει η Μαμά, «αν έμπαινε στον κόπο...»

«Γιατί να θέλει να μπει μέσα στον κόπο;»

«Εννοώ απλώς ότι ίσως αναγκαστεί να πάει σε δυο τρία μαγαζιά, κι ότι αυτό θα τον νευριάσει. Κι αν δε βρει το απίθανο πράγμα που ζητήσαμε; Τότε το πιθανότερο είναι ότι θα μείνουμε χωρίς Κυριακάτικο Δώρο».

«Μα, Μαμά...» Γελάω. «Αφού δεν πάει σε μαγαζιά. Τα μαγαζιά είναι στην Τηλεόραση».

Η Μαμά μασουλάει το στόμα της. Μετά κοιτάζει το κέικ. «Τέλος πάντων, συγγνώμη, νόμιζα ότι τα κουφετάκια θα έκαναν τη δουλειά των κεριών».

«Χαζή Μαμά».

«Ηλίθια». Δίνει μια στο κεφάλι της.

«Κουφιοκέφαλη», λέω, αλλά όχι με άσχημο τρόπο. «Την άλλη βδομάδα που θα είμαι έξι, κοίτα να πάρεις κεριά».

«Τον άλλο χρόνο», λέει η Μαμά. «Του χρόνου, εννοείς». Τα μάτια της είναι κλειστά. Πάντα το κάνουν αυτό μερικές φορές τα μάτια της, κλείνουν, και η Μαμά δε μιλάει καθόλου για ένα λεπτό. Όταν ήμουνα μικρός, νόμιζα ότι τελείωνε η μπαταρία της, όπως είχε πάθει μια φορά το Ρολόι κι έπρεπε να ζητήσουμε μια καινούργια για Κυριακάτικο Δώρο.

«Το υπόσχεσαι;»

«Το υπόσχομαι», μου λέει, ανοίγοντας τα μάτια της. Μου κόβει ένα σούπερ έξτρα τεράστιο κομμάτι και κλέβω και τα πέντε κουφέτα όταν δεν κοιτάζει, τα δύο κόκκινα, το ροζ, το πράσινο, το γαλάζιο, και η Μαμά λέει: «Α, κλάπηκε κι άλλο, πώς έγινε αυτό;»

«Ποτέ δε θα βρεις πώς, χα χα χα», λέω, όπως η κλέφτρα Αλεπού όταν κλέβει πράγματα από την Ντόρα. Παίρνω ένα από τα κόκκινα κουφετάκια και το κάνω αεροπλανάκι στο στόμα της Μαμάς, εκείνη το σπρώχνει στα μπρος δόντια της που είναι λιγότερο χαλασμένα και το δαγκώνει χαμογελώντας.

«Κοίτα», της δείχνω, «έχει τρύπες στο κέικ μου εκεί που ήταν τα κουφετάκια μέχρι τώρα».

«Σαν κρατήρες», λέει και βάζει το έξω έξω δάχτυλό της σε μία.
«Τι είναι κρατήρες;»

«Τρύπες όπου κάποτε κάτι είχε συμβεί. Όπως ένα ηφαίστειο ή μια έκρηξη, κάτι τέτοιο».

Βάζω το πράσινο κουφετάκι πίσω στον κρατήρα του και κάνω δέκα, εννιά, οχτώ, επτά, έξι, πέντε, τέσσερα, τρία, δύο, *μπουμ*. Το κουφετάκι σκάει κι εκτοξεύεται στο Απώτερο Διάστημα κι ύστερα προσγειώνεται μέσα στο στόμα μου. Το κέικ γενεθλίων μου είναι το καλύτερο πράγμα που έφαγα ποτέ μου.

Η Μαμά δεν τρώει, γιατί αυτή τη στιγμή δεν πεινάει. Ο Φεγγίτης ρουφάει όλο το φως και το εξαφανίζει, είναι σχεδόν μαύρος. «Είναι η εαρινή ισημερία», λέει η Μαμά. «Θυμάμαι που το έλεγαν στην τηλεόραση το πρωί της γέννησής σου. Κι εκείνη τη χρονιά κρατούσε ακόμα το χιόνι, όπως και φέτος».

«Τι πάει να πει ισημερία;»

«Το ίσο, όταν η μέρα κρατάει όσο και η νύχτα».

Τώρα είναι πολύ αργά για Τηλεόραση από το που φτιάξαμε το κέικ, το Ρολόι λέει 08:33. Το κίτρινο φούτερ μου παραλίγο να μου ξεριζώσει το κεφάλι την ώρα που η Μαμά μου το τραβάει για να το βγάλει. Φοράω το φανελάκι μου του ύπνου και βουρτσίζω τα δόντια μου όσο η Μαμά δένει τα Σκουπίδια και τα βάζει δίπλα στην Πόρτα μαζί με τον κατάλογό μας που έγραψα εγώ, απόψε λέει *Παρακαλώ, Μακαρόνια, Φακές, Τόνο, Τυρί (αν δεν είναι πολύ \$), Χυμό Πορτοκάλι, Ευχαριστώ*.

«Μπορούμε να ζητήσουμε σταφύλια; Τα σταφύλια μάς κάνουν καλό».

Στο κάτω μέρος, η Μαμά βάζει *Σταφύλια, αν γίνεται (ή όποιο άλλο φρούτο, φρέσκο ή κονσέρβα)*.

«Θα μου πεις παραμύθι;»

«Ένα γρήγορο. Θεσ να πούμε... τον *Μπισκοτο-Τζακ*¹¹;»

Το κάνει πολύ γρήγορο και αστείο, ο Μπισκοτο-Τζακ βγαίνει μ' ένα σάλτο από το φούρνο και κυλάει και κυλάει και κυλάει, και

τρέχει τόσο γρήγορα που δεν μπορεί να τον πιάσει κανείς, ούτε η γιαγιά που ήθελε να τον φάει ούτε ο παππούς που ήθελε να τον φάει κι αυτός, ούτε κι όλοι εκείνοι που δούλευαν στα χωράφια και τον λιγουρεύονταν επίσης. Στο τέλος όμως είναι χαζός, αφήνει την αλεπού να τον περάσει απέναντι στο ποτάμι, κι αυτή μετά τον κάνει μια χασιά.

Αν ήμουν αφτιαγμένος από μπισκότο, θα μ' έτρωγα πρώτα εγώ πριν προλάβει να με φάει κανένας άλλος.

Κάνουμε μια πολύ πολύ γρήγορη προσευχή που είναι με δάχτυλα όλα μπλεγμένα, μάτια κλειστά. Εγώ προσεύχομαι για τον Ιωάννη τον Βαπτιστή και τον Μικρό Χριστό να έρθουν μια μέρα να παίξουμε με την Ντόρα και τον Μπουτς. Η Μαμά προσεύχεται για το φως του ήλιου να λιώσει το χιόνι από τον Φεγγίτη.

«Να πιω λίγο;»

«Αύριο, αμέσως μόλις ξυπνήσουμε», λέει η Μαμά τραβώντας προς τα κάτω το φανελάκι της.

«Όχι, απόψε».

Μου δείχνει το Ρολόι, λέει 08:57, που πάει να πει τρία μόνο λεπτά πριν από τις εννιά. Τρέχω λοιπόν στην Ντουλάπα και ξαπλώνω στο μαξιλάρι μου και τυλίγομαι με την Κουβέρτα που είναι όλη γκριζή και μαλλιαρή με κόκκινο ρέλι. Είμαι ακριβώς κάτω από τη ζωγραφιά μου, που ξέχασα ότι είναι εκεί. Η Μαμά βάζει μέσα το κεφάλι της. «Τρία φιλιά;»

«Όχι, πέντε για τον Κύριο Πέντε».

Μου δίνει πέντε κι ύστερα κλείνει τρίζοντας τις πόρτες.

Ακόμα μπαίνει φως από τις γρίλιες, οπότε μπορώ να δω λίγο από μένα στη ζωγραφιά, τα μέρη μου που είναι φτυστά η Μαμά και τη μύτη μου που είναι μόνο φτυστός εγώ. Χαϊδεύω το χαρτί, είναι όλο μεταξένιο. Ισιώνω έτσι που το κεφάλι μου και τα πόδια μου να ζουλάνε πάνω κάτω την Ντουλάπα. Ακούω τη Μαμά να φοράει το φανελάκι της του ύπνου και να παίρνει τους παύση πόνους της, πάντα δύο το βράδυ επειδή λέει ότι ο πόνος είναι

σαν το νερό, απλώνεται αμέσως μόλις ξαπλώνει. Φτύνει οδοντό-
παστα. «Ο φίλος μας ο Ζακ έπαθε πατατράκ», λέει.

Σκέφτομαι μια ρίμα. «Ο φίλος μας ο Ζα κάνει πολύ μπλα μπλα».

«Ο φίλος μας ο Μίκι είναι καλό ποντίκι».

«Η φίλη μας η Ντόρα πήγε στη μαγαζο-χώρα».

«Κλέβεις, κλέεβεις», λέει τραγουδιστά η Μαμά.

«Οχ αδερφέ!» λέω, βογκώντας όπως η κλέφτρα Αλεπού. «Ο
φίλος μας ο Μικρός Χριστούλης... τρώει γιατί είναι αδυνατούλης».

«Ο φίλος μας το Μαξιλάρι είπε τραγούδι στο φεγγάρι».

Το φεγγάρι είναι το ασημένιο πρόσωπο του Θεού, που έρχε-
ται μόνο σε ειδικές περιστάσεις.

Κάθομαι και βάζω το πρόσωπό μου πάνω στις γρίλιες, βλέπω
φέτες από την Τηλεόραση που είναι σβηστή, βλέπω και τη Λε-
κάνη, την Μπανιέρα, τη ζωγραφιά μου με τον γαλάζιο χταπόδη
που κατσαρώνει, τη Μαμά να ξαναβάζει τα ρούχα μας στη Συρ-
ταριέρα. «Μαμά;»

«Μμμ;»

«Γιατί με κρύβεσαι όπως τα κουφετάκια;»

Νομίζω ότι η Μαμά κάθεται στο κρεβάτι. Μιλάει τόσο σιγανά
που με το ζόρι την ακούω. «Απλώς δε θέλω να σε κοιτάζει. Ακό-
μα κι όταν ήσουνα μωρό, πάντα σε τύλιγα στην Κουβέρτα πριν
έρθει».

«Θα με πονέσει;»

«Τι πράγμα;»

«Αν με κοιτάξει».

«Όχι, όχι. Κοιμήσου τώρα», μου λέει η Μαμά.

«Πες τα Ζουζούνια».

«Καληνύχτα καληνύχτα, να 'χεις όνειρα γλυκά, τα ζουζούνια να
προσέχεις, που τσιμπάνε σαν τρελά».

Τα Ζουζούνια είναι αόρατα αλλά εγώ τους μιλάω και μερικές
φορές μετράω, την τελευταία φορά έφτασα ως το 347. Ακούω το
κλικ του διακόπτη και η Λάμπα σβήνει το ίδιο ολόιδιο δευτερό-

λεπτο. Μετά ακούω θορύβους της Μαμάς που μπαίνει κάτω από το Πάπλωμα.

Έχω δει τον ΣαταΝίκ από τις γρίλιες μερικά βράδια, αλλά όχι ολόκληρο από κοντά. Τα μαλλιά του έχουν μερικά άσπρα και είναι μικρότερα από τ' αυτιά του. Ίσως τα μάτια του να με πετρώσουν. Τα ζόμπι δαγκώνουν τα παιδιά για να κάνουν τους εαυτούς τους απέθαντους, τα βαμπίρ τα ρουφάνε μέχρι να γίνουν σαν μαραμμένα μαρούλια, οι δράκοι τα κρατάνε απ' τα πόδια και τα κουνάνε έτσι έτσι και μετά τα καταβροχθίζουν. Και οι γίγαντες μπορούν να γίνουν έτσι κακοί, *μου βρομάει ανθρωπίλα*, μούγκρισε ο Γίγαντας, ο Τζακ όμως έτρεξε με τη χρυσή κότα κι άρχισε να κατεβαίνει γλιστρώντας απ' τη Φασολιά γρήγορα γρήγορα. Ο Γίγαντας κατέβηκε ξοπίσω του αλλά ο Τζακ φώναξε τη Μαμά του να του φέρι το τσεκούρι, που είναι σαν τα μαχαίρια μας αλλά μεγαλύτερο, και η Μαμά του ήταν πολύ φοβισμένη για να κόψει μόνη της τη Φασολιά, αλλά όταν ο Τζακ κατέβηκε κάτω, το έκαναν μαζί και ο Γίγαντας έπεσε και τσακίστηκε και όλα τα μέσα του του βγήκαν απέξω του, χα χα. Τότε ο Τζακ έγινε ο Τζακ ο Εξολοθρευτής των Γιγάντων.

Αναρωτιέμαι αν η Μαμά είναι κιόλας εκτός.

Στην Ντουλάπα, πάντα βάζω τα δυνατά μου να κλείσω τα μάτια μου σφιχτά και να βγω γρήγορα εκτός, για να μην ακούσω τον ΣαταΝίκ να 'ρχεται, και μετά να ξυπνήσω και να είναι πρωί και να είμαι στο Κρεβάτι με τη Μαμά, πίνοντας λίγο, και όλα να είναι εντάξει. Απόψε όμως δεν μπορώ να κοιμηθώ, το κέικ αφρίζει και ξαφρίζει στην κοιλίτσα μου. Μετρώ τα πάνω δόντια μου με τη γλώσσα μου από δεξιά στ' αριστερά μέχρι το δέκα, μετά τα κάτω μου από αριστερά στα δεξιά, και μετά ξανά από την άλλη μεριά, πρέπει να βγάζω δέκα κάθε φορά και δυο φορές το δέκα μάς κάνει είκοσι, τόσο πολλά έχω.

Δεν ακούω *μπιπ μπιπ*, οπότε είναι πολύ μετά τις εννιά. Μετρώ ξανά τα δόντια μου και βγαίνουν δεκαεννιά, πρέπει να έκανα λά-

θος ή αλλιώς ένα εξαφανίστηκε. Πιπιλάω λιγάκι το δάχτυλό μου κι ύστερα άλλο λίγο ακόμα. «Μαμά;» ψιθυρίζω. «Θα έρθει ή μήπως όχι;»

«Μάλλον όχι. Έλα δω».

Τινάζομαι και σπρώχνω την Ντουλάπα ν' ανοίξει και είμαι στο Κρεβάτι σε δύο δευτερόλεπτα. Είναι τόσο σούπερ έξτρα ζεστά κάτω από το Πάπλωμα, που πρέπει να βγάλω έξω τα πόδια μου για να μην καούν. Πίνω όσο θέλω, πρώτα απ' το αριστερό και μετά απ' το δεξί. Δε θέλω να βγω εκτός, γιατί δε θα είναι πια τα γενέθλιά μου.

. . .

Φως αναβοσβήνει καταπάνω μου, με τρυπάει. Κοιτάζω έξω από το Πάπλωμα αλλά μισοκλείνοντας τα μάτια. Η Μαμά στέκεται δίπλα στη Λάμπα και είναι παντού φως, μετά κλικ, και ξαναγίνεται σκοτάδι. Φως ξανά, το κάνει να κρατήσει τρία δευτερόλεπτα, και μετά σκοτάδι, και μετά φως για μόνο ένα δευτερόλεπτο. Η Μαμά κοιτάζει πάνω, στον Φεγγίτη. Σκοτάδι ξανά. Το κάνει αυτό τη νύχτα, νομίζω ότι τη βοηθάει να ξανακοιμηθεί.

Περιμένω ώσπου η Λάμπα να σβήσει κανονικά. «Τελείωσες;» ψιθυρίζω μέσα στο σκοτάδι.

«Συγγνώμη που σε ξύπνησα», μου λέει.

«Δεν πειράζει».

Ξαναπαίνοι στο Κρεβάτι, είναι πιο κρύα από μένα, δένω τα χέρια μου γύρω απ' την κοιλίτσα της.

. . .

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟ ΤΖΑΚ, ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ.

Εκεί γεννήθηκε, εκεί τρώει, εκεί κοιμάται, εκεί παίζει και μαθαίνει μαζί με τη Μαμά του. Γι' αυτόν, το Δωμάτιο κρύβει αμέτρητα θαύματα, πλούσια και ανεξάντλητη τροφή για τη φαντασία του: ο Αυγοφίδης στο Κάτω Από το Κρεβάτι, φτιαγμένος από τσόφλια αυγών, ο φανταστικός κόσμος της Τηλεόρασης, η παρηγορητική ζεστασιά της Ντουλάπας, κάτω από τα κρεμασμένα ρούχα, εκεί όπου η Μαμά τον ασφαλίζει τα βράδια, για την περίπτωση που ο ΣαταΝίκ τούς επισκεφθεί.

Το Δωμάτιο είναι σπίτι για τον Τζακ, για τη Μαμά όμως δεν είναι παρά η φυλακή όπου είναι κλεισμένη από τα δεκαεννιά της – εφτά χρόνια τώρα. Με οδηγό την αδιαπραγμάτευτη αγάπη της για το γιο της, η Μαμά έχει δημιουργήσει για χάρη του μια ολόκληρη ζωή σ' ένα χώρο μόλις έντεκα τετραγωνικών.

Όσο όμως μεγαλώνει η λαχτάρα του Τζακ να γνωρίσει τον κόσμο του, τόσο γιγαντώνεται και η απελπισία της Μαμάς.

Το Δωμάτιο είναι η ιστορία της ακαταδάμαστης αγάπης που ανθεί κάτω από τις πιο οδυνηρές συνθήκες: του ακριβού σαν διαμάντι δεσμού ανάμεσα σε μητέρα και παιδί.

Πρόκειται για ένα καθηλωτικό, εξυψωτικό και συνάμα σοκαριστικό μυθιστόρημα, μια ιστορία βαθιά ανθρώπινη και αβάσταχτα συγκινητική.

Το Δωμάτιο είναι ένα μέρος που δε θα ξεχάσετε ποτέ.

ISBN 978-960-496-006-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 09004

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr